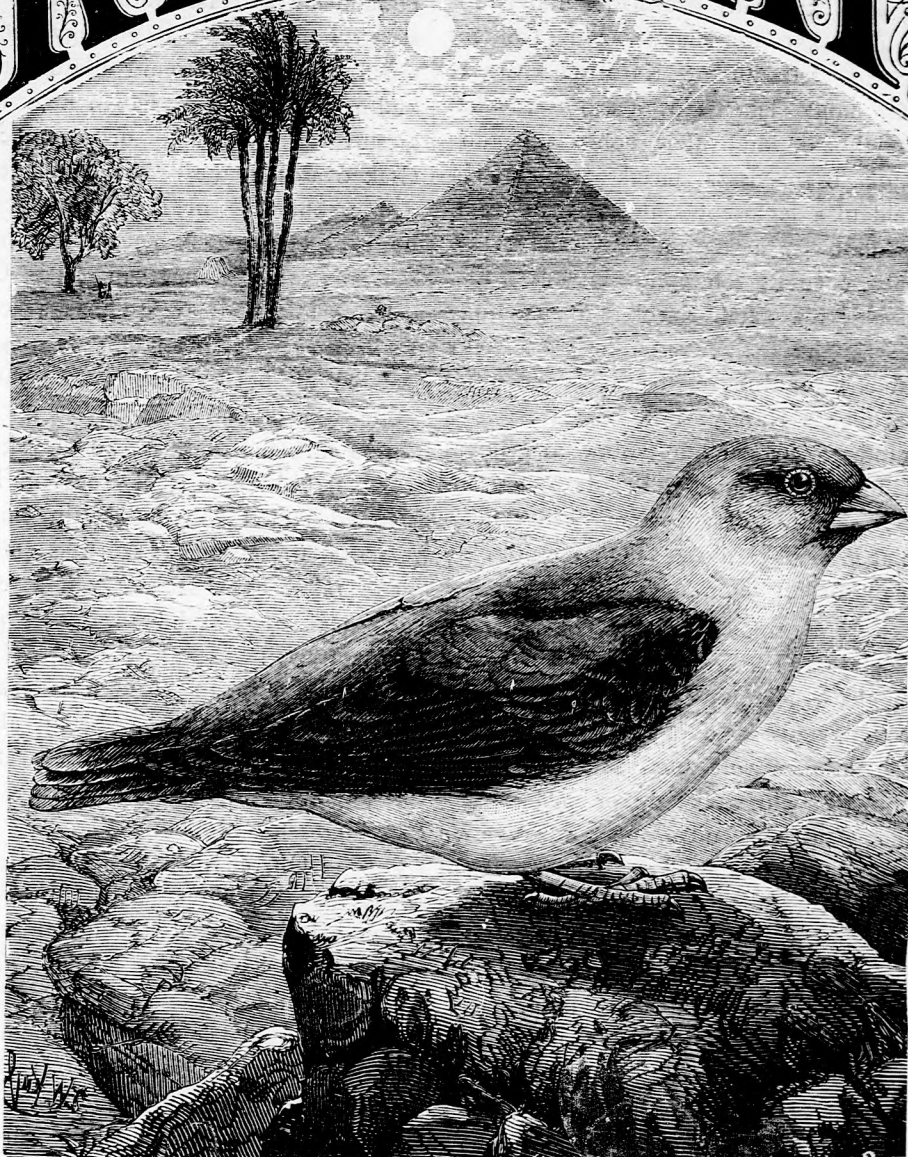

KIS HIRLAP

A PUSZTAI VERÉB. (Lásd a 379. l.)

A SZOMSZÉD UDVAR.

— Beszélyke. —

(Vége.)

kis leány azonban ezután is sokat töprengett azon, miként teljesíthetné Károlyka kívánságát, hogy lehetne őt a szomszédékkal összehozni. Mindenféle bohókás gondolatok össze-vissza jártak fejében. Ha például a legkisebbik fiu onnan a szomszédból, az a három éves kedves kis baba épen itt a ház előtt eselnék s Etel emelné föl, aztán Károlyra bizná, hogy kísérje haza . . . vagy ha az a nagy labda átrepülne véletlenül ide az ő udvarukba s Károly vinné vissza . . . ez mindjárt jó alkalom volna megismerkedni . . . Igen ám, ha! . . . de a szerencse semmikép sem akart kedvezni s hiába vártak ilyen véletlen esetre, — nem történt semmi.

Nem sokára azután történt azonban valami a szomszéd udvarban, ami meglepte Károlyt és Etelt. Ajtók, ablakok ugyanis majd egy hétig zárva maradtak, nem volt senki sem látható, bizonyosan elutaztak; mikor pedig ismét megjelentek az udvaron, a fiuk gyászfátyolt viseltek kalapjukon. Tehát meghalt valaki . . . de ki? A papa, mama nem, a gyermekek is mind visszatértek; tehát bizonyosan csak valami rokon, de közel rokon, mert gyászt viselnek érte. Különben épen oly vigan mulatoztak a szép udvaron, mint ezelőtt, s Károlyka ép oly busan vágyakozva tekintgetett át hozzájuk, mint eddig. Etelke azonban most kevesebbet gondolt velők,

mert akadt egy más valami, ami nagyon lekötötte figyelmét.

Egy napon ugyanis lent járván ismét szűk udvarukban, egyik sarokból fájdalmas nyávogást hallott. Rögtön odasietett s meglepetve látott egy pöttyös szőrű, nagy zöld szemű állatot ott fekdüdni, melyről hamarjában nem tudta, kicsiny tigris-e vagy óriási macska? Csak óvatosan mert közeledni feléje; de csakhamar nekibátorodott; látta, hogy ez egy szegény beteg czicza, melynek lába súlyosan meg van sértve. Ölébe vette, s fölszaladt vele haza s ott a szakácsnéval együtt alaposan megvizsgálták, mi baja a szegény állatnak. El volt törve a lába! Bizonyosan valami durva fiuk üldözték és kövel vagy doronggal ütötték meg oly erősen. Pedig gyönyörű állat volt, ritka fajú angoramacska, finom puha szőrű s meglát-szott rajta, hogy szokva van a dédelgetéshez, mert szeliden engedte magát czirogattatni.

Épen javában törte fejét a kis leány, miként segítsen a beteg állaton, midőn odajött Károly és hivta sétálni; a papa meg a mama is megy, tehát készüljön föl gyorsan.

— Oh, én most nem mehetek, felelt Etelke. Hagyjatok csak itthon, hiszen valamit csak kell tennem szegény beteg cziczuskámmal. Ne félj, kis cziczám, nem hagylak el!

Hiába hívták, csakugyan nem ment el, hanem míg a többiek oda voltak, készítettt kényelmes ágyacskát a beteg cziczának s odaülvén melléje, czirogatta és vigasztalta. Mikor pedig Károly és

szülei
eléjük

milyen
csi itt
láttam
én szeg
tor bá
helyre
tözte é
fog gy
szerez
hogy
állatot.

De val
vedt, a
ják. Cs
hogy a

A
talán r
a kis l
fejéből
dással
csakug
egy ké
ladgált
hette,
ugrott
akarja
ápolást

napon
ölebe
laki, h
vencze

nyom,
csétlen

szülei hazatértek, Etel örvendezve ment eléjük és szólt:

— Kedves mama, képzelje csak, milyen jó hirt mondok! A doktor bácsi itt volt a házban valakinél, én megláttam és behívtam, hogy nézze meg az én szegény beteg cziczámat. És a doktor bácsi olyan jó volt, hogy bejött, helyre igazgatta a czicza lábát, bekötözte és azt mondta, hogy teljesen meg fog gyógyulni. Azután kérdezte, hol szereztem azt a cziczát; azt mondta, hogy rég nem látott ilyen gyönyörű állatot.

— Szép állat, az igaz, felelt a mama. De valjon kié lehet? Valahonnan eltévedt, az bizonyos; talán keresni is fogják. Csak megtudhatnók, ki a gazdája, hogy aztán visszaadhassuk.

A gondolat, hogy a szép cziczától talán meg kell válni, kissé elszomorítá a kis leányt, de csakhamar kiverte ezt fejéből és a leggyöngédebb gondoskodással ápolta kedvenczét. És a czicza csakugyan napról napra javult, s mintegy két hét múlva már jókedvűen szaladgált a szobákban. Ha csak szerét tehetette, mindjárt Etelhez simult, ölébe ugrott s szinte látni lehetett, mint akarja meghálálni jóltevőjének a gondos ápolást.

— Oh, kedves mama, szólt egy napon a kis leány, simogatva az épen ölébe ugrott cziczát, ha most jönne valaki, hogy elvegye tőlem az én kedvenczemet, nagyon szerencsétlen lennék!

— De gondold meg, kedves leányom, hogy talán azok is oly szerencsétlenek, a kik elvesztették. Ki tudja,

nem siratja-e valahol még most is régi gazdája, talán épen olyan kis leány, mint te?

— Az igaz! szólt Etel elgondolkozva. Ha jönnek érte, visszaadom, de bizony nehezemre fog esni.

Ha Etel tudta volna, mily közel lakik az ő kedves cziczájának igazi gazdája, ha tudta volna, mily közel áll hozzá, hogy el kell válnia kedvenczétől! És ha tudta volna, hogy nemcsak busulni nem fog, hanem még örül majd az elválásnak!

Ez a szép macska nem igen régen falun lakott s egy gazdag öreg asszonyság kedvencze volt. De az öreg asszony egy napon hirtelen rosszul lett és meghalt, aztán jöttek idegen emberek, öregek és gyermekek s a cziczát is magukkal vitték Budapestre, az elhunyt öreg asszony egy rokonának lakására. Itt azonban a czicza nem jól érezte magát s mindjárt első éjjel megszökött, aztán ide-oda botorkált, míg végre néhány vásott fiu üldözőbe vette és megsebesítette, a mikor aztán Etelke betegen megtalálta.

Ez volt a czicza története s ezt többször el is miaukolta Etelkének, ki azonban, sajnos, a macska beszédét meg nem értette. Nem sok idő telt azonban belé s Etelke mégis megtudta, ki a szép czicza és Károlyka ugyancsak csodálkozott, midőn egy napon sétából hazatérve, Etel nagy jó kedvvel ment eléje és már messziről kiáltá:

— Károly, Károly! képzeld csak mi történt! Már nincs cziczám; megtaláltam igazi gazdáját!

— És ennek oly nagyon örülsz? Hiszen azt hittem, hogy meghalsz búbánatodban, ha meg kell válnod kedvenczédőtől.

— Igen ám, én is azt hittem . . . de egészen másként történt . . . nagyon pompásan! Te is örülhetsz, mert már haza is vittem a cziczát, már voltam ott . . .!

— Hát aztán? Már mért örülnék én ezen?

— Mért? mert . . . mert . . . készülj a nagy hirre . . . mert a czicza a mi szomszédunkba való volt, a szomszéd udvarba . . . azoké a gyermekeké s én már ott voltam!

De már erre Károly barátunk is figyelni kezdett s olyan valami sejtelem

A KÉT VÁNDOR BÉKA. (Lásd a 378. l.)

szállta meg, hogy talán mégis teljesülni fog régi vágya, megismerkedhetik a szoszédékkal. Sürgetve kérdezgette tehát Etelkét, mondjon el mindent, mi és hogyan történt?

— A doktor bácsi, szólt a kis leány, ki multkor a czicza lábát bekötözte, jár a szomszéd házba is és tegnap véletlenül meghallotta, hogy ott egy gyö-

nyörű macska eltünése miatt szomorkodnak. Ma nálunk volt a doktor bácsi és elbeszélte. Mamácska mindjárt megparancsolta, hogy vigyem haza a cziczát s én bármennyire sajnáltam kedvenczemet, örömmel elvittem, mert így megismerkedhettem azokkal, akik után te annyira vágyódsz.

(Folytatása a 374. lapon.)

A BOLYGÓ ZSIDÓ. (Lásd a 382. l.)

— Ott voltál? Beszélte velök? kérdé mohón Károly.

— Voltam bizony! Nagyon szivesen fogadtak s hogy megörültek a cziczának! A gyerekek majd széttépték, úgy kapkodtak utána. Aztán bemutatuk magunkat egymásnak; az egyik fiu Pali, a másik Béla, a nagyobbik leány Irma, a kisebbik Róza. Mamájukat mindjárt csak Ágnes néninek kellett neveznem. Elbeszéltek, hogy a czicza egy nagynénjöké volt, ki nemrég meghalt; faluról hozták be, de a czicza az idegen helyen nem maradt meg, elszökött. Én megmondtam, mily állapotban találtam s hogy gyógyítottam s ezért oly melegen hálálkodtak, hogy szinte zavarba hoztak. Mikor pedig megtudták, hogy itt közel lakunk, s hogy van egy fivérem is, nagyon megörültek s mindjárt kértek, hogy vezesselek el tégedet is hozzájuk, hogy megismerkedjünk és ezután együtt mulathassunk. Ma délutánra meghívtak és mamácskánk megengedte, hogy elmenjünk.

— Oh, ez pompás!

— Ugy-e? szól közbe a mama mosolygva. De kinek köszönheted, kedves fiam, hogy régi ohajtásod teljesül?

Egyedül Etelkének, ki oly jó, figyelmes és még az utolsó beteg állatkával is szeret jót tenni. Mig te sétáltál, addig ő a beteg cziczát ápolta és ezzel nyitotta meg az utat a te kívánságod teljesülésének.

— Igen, Etelkém, te a legkedvesebb testvér vagy e világon, szól Károlyka boldogan s megölelte a kis leányt.

Etelke maga is egészen boldog volt, hogy testvérenek oly örömet szerezhett. Délután mindketten, csinosan felöltözve, átmentek az oly régóta sovár szemekkel nézett szomszéd udvarba. Az ismeretség a szomszéd gyermekekkel csakhamar meg volt kötve s aztán folyt a játék vigan késő estig. A jó barátság azontul is fenmaradt a kis szomszédok között és sok jó napot töltöttek azután egymás társaságában.

A D O M Á K.

1) Egy paraszt, meg akarván dicsérni fiát, így szól: Az én fiam még csak 7 éves, már is úgy ír, hogy ember legyen, aki elolvassa.

2) Egy másik paraszt meg így dicsére meg fiát: Nem azért mondom, hogy az én fiam, de embert annyit enni életemben nem láttam.

3) Egy gyermek pénzt szokott kapni multságaira, de mindjárt elpazarolta mindenféle nyalánságokra s szomoruan így kiáltott fel: Én nem tudom, ha nekem pénzem van, mindjárt nincs, ha pedig nincs, sokáig — nincs.

Közlük:

Zlinszky Aladár és Ida.

Ál

— Ter

ED
mo
mor

most hát f
az állatok,
egészen ke
vannak álla
alusznak; e

— De
igazat mon
van. Sőt ne
lyek aluszn
egészen ke
történik se
fölegednek
ébrednek é

— De
ves papa?
ilyen állat
nak meg?

— Ke
sággal még
tudják; de
mondok ne
lattal. Az e
lehet haso
az étel, me
a lámpának
gyon lehu
még egy k
igen kevés
télien át al
őszkor nag
lefekeznek
De ez az a

ÁLMOS ALLATOK.

— Természetrizai csevegés. —

(Képpel a 384. l.)

EDVES apa, képzelje csak, mit mondott Gábor bácsi! Azt mondta, hogy már itt a tavasz, most hát fölébrednek és előbujnak azok az állatok, melyek télen át aludtak. És egészen komolyan azt mondta, hogy vannak állatok, melyek egész télen át alusznak; de az már csak lehetetlen!

— Dehogyan lehetetlen. Gábor bácsi igazat mondott, ilyen állat nagyon sok van. Sőt nemcsak olyanok vannak, melyek alusznak, hanem olyanok is, melyek egészen keményre fagnak s mégsem történik semmi bajuk; tavaszkor szépen fölengednek, mint a fagyott alma, fölébrednek és vígan élnek tovább.

— De hát hogy lehetséges ez, kedves papa? Hónapokig nem esznek az ilyen állatok? Hát hogy nem halnak meg?

— Kedves fiam, azt egész bizonyossággal még a természettudósok sem tudják; de némi magyarázatot mégis mondok neked, még pedig egy hasonlattal. Az ember és az állat testét össze lehet hasonlítani p. o. egy lámpával; az étel, melyet eszünk, nekünk az, ami a lámpának az olaj. Ha a kanóczot nagyon lehuzzuk, úgy hogy csak épen még egy kevésbé ég, akkor az olajból igen kevés fog elfogyni. Így vannak a télen át alvó állatok is. Nyáron át és őszkor nagyon meghiznak s így kövéren lefeküsznek rejtekükben és elaludnak. De ez az álmuk nem olyan, mint nyá-

ron az éjjeli álmom. Vérük csak alig-alig kering, úgy hogy p. o. a mormotának a szive, mely rendszeren kétszázat ver egy perc alatt, téli álmában alig négyet-ötöt ver; léleketet pedig csak igen hosszú időközökben s igen gyengén vesz; szóval, az egész test meg van dermedve, nincs szüksége új táplálékra, elég neki az a zsir, melyet az állat őszkor fölszedett. Tavaszra aztán természetesen elfogy a kövérség s ekkor fölébrednek és nagyon lesóványodva bujnak elő rejtekükből.

A téli alvó állatok azonban nem egyenlő hosszú ideig s nem egyforma mélyen alusznak; a medve alig két hónapig alszik; az olyanok, melyek téli eleséget gyűjtenek, koronként fölébrednek és esznek, mint p. o. a hörcsög, de vannak olyanok is, melyek egy huzomban átalusznak öt-hat hónapot.

— És mely állatok alusznak így?

— Azt mind elősorolni nagyon bajos volna, mert tömérdek van ám, főleg a kisebb rovarfélék közt. A melegvérű, négylábuak közül megemlíthetők a medve, borz, sün, denevér, hörcsög, mormota, (Lásd a képet a 384-ik l.) ürge...

— Az ürge? Az, a mely nálunk is van a mezőkön?

— Az bizony. Ürge barátunk, tudod, mély lyukat ás magának a földbe; e lyuk eleinte egyenesen lefelé megy, aztán oldalt s egy tágabb üregben végződik, ez az ő éléstára. Őszkor az ürge mindenféle jó magocskát összehord az ő kamrájába s mikor látja, hogy már elég, akkor e kamarából más irányban új utat kezd ásni kifelé, az ekként ki-

ásott földdel pedig a régi bejárást betömi, úgy hogy ekkor teljesen be van zárva. Az új utat ugyanis nem készíti el egészen a föld színéig, hanem egy féllábnnyira a felszíntől abba hagyja az ásást. Ekként a hideg sehonnán sem fér hozzá s nyugodtan lefekszik aludni. Csak néha-néha ebred föl, eszik egy keveset s ismét elalszik. Mikor végre a tavasz melegét érzi, akkor körösz-tültöri azt a kis földréteget, melyet őszkor meghagyott és így kibújik a napra.

— És mindig rendezzi be téli lakását?

— Nem mind, csak néhányan, p. o. az ürgén kívül még a hörcsög és a mormota. Ellenben a borz egészen egyszerűen alszik a maga rendes barlangjában.

A sün beéri azzal, hogy a fákról lehullott száraz levelekből összehord egy csomót valamely bokor tövébe, alája buvik s ott alszik; más állatok ismét faoduba, sziklarepedésbe s efféle helyekre

A FARKAS ÉS A BÁRÁNY. (Lásd a 382. l.)

búvni. A denevérek eles körmeikkel a barlangok, házpadlások tetején megkapaszkodva, seregestől alusznak egy-egy helyen.

A csuszó mászó állatok kivétel nél-

kül mindnyájan végig alusznak a telet. A vízi-békák a tó fenekén levő iszapba buvni, a kigyók, gyíkok, szárazon élő békák földhasadékokba, faoduba, falak közé rejtőznek. A béka leginkább fázik, azért legmelyebbre buvik a földbe, míg a többiek megelégesznek, ha a hó és szél nem éri őket.

De még a halak közül is a legnagyobb rész abbahagyja télen át az uszkálást és elrejtőzik aludni. Némely halak a folyó partjain levő lyukakba buvni, másck ellenben, többnyire nagyobb csapatostul oly helyet keresnek a folyóban, hol a víz csendesen folyik s ezért fenekén mély, puha iszap van; ebbe az iszapba befurakodnak fejfelé, úgy hogy csak a farkuk áll ki magasan és

egyenesen Ezt látni nagyon mulatságos s a halászok számára az ilyen álomban szendergő hal-társaság nagyon kényelmes zsákmány.

— Hogyan, kedves apa!

— A halászok tudják, mely helyeken szoktak a halak télire meghuzódni. Az ily helyeken tehát nagy léket vágnak a jégen s látják szép rendben egymás mellett a sok hal farkát; ekkor aztán minden fáradság nélkül horoggal, vagy sokszor pusztá kézzel is egymásután kihuzzák a halakat.

Vannak azonban halak, melyek nem alusznak s egész télen át vigan forgolódnak a vízben; ilyen a pisztráng, a lazac s nagyobb folyókban a csuka és még mások.

A kisebb állatok, főleg a rovarok majdnem kivétel nélkül mind szunya-

doznak télen, még pedig igen különböző állapotban. Sok rovar p. o. őszkor rakja le tojásait s aztán meghal, úgy hogy télen át abból a rovarfajból élő állat nem létezik, s ha a tojások valamiképp mind elfagynának, az illető rovarfaj kiveszne a föld színéről. De a tojások nem fagynak meg s tavaszkor a piczi rovarok szépen előbujnak. Más fajok már hernyó-állapotban vannak, mikor a tél utóléri őket és hosszú álomban kell megpihenniök.

Ebből láthatod, kedves fiam, hogy télen át az állatvilágnak valóban nagy része mély álomban szendereg s ezt bölcsen rendezte így a természet, mert a fagyban, hóban mit csinálnának azok a szegény állatkák? De mihely a tavaszi nap sugara elüzi a hideget, az alvó állatvilág is fölbred és vigan elvezi életét.

A KÉT VÁNDOR BÉKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 372. lapon.)

AGYON forró nyár volt s a tóból egészen elpárolgott a víz, úgy hogy a benne lakott békák szárazon maradtak.

— Pajtás, szólt az egyik béka egy jó barátjához, itt már nagyon kellemetlen élet fenyeget. Tudod mit? Vándoroljunk el más vidékre, a hol jó tavat lelünk.

— Jó lesz biz a, felelt a másik.

Nyakukba kötötték tehát az uti tarisznyát s utnak indultak karonfogva, mint jó barátokhoz illik. Nem kellett sokáig menniök s már egy mély kuthoz értek, melyből bő és üde víz csillozott.

— Ime, itt van pompás víz! kiáltott az egyik béka s rögtön bele is akart ugrani a kutba.

A másik azonban, öregebb és okosabb lévén, visszatartotta pajtását és így szólt:

— Megállj! Leugrani könnyű, de aztán hogy jutunk ismét ki a mélységből?

Erre meghökkent a hirtelenkedő s odább vándoroltak, míg végre alkalmas tóra találtak.

Mielőtt valamibe belefogunk, gondoljuk meg, mi lesz a vége, nehogy későn bánjuk meg hirtelenkedésünket.

PERZSA

(R)

A két

PE

gskét

tam, h

nek eg

nak az

perzsa

uton-ut

Perzsiá

Ez

reskedő

és ritk

az egy

a mási

sokban

mint n

valahol

éhen n

vándor

zönség

nem va

lecsillap

A

A

o

darat,

hogy

tőle. Ez

valamiv

van raj

sárga,

vörös s

A

homok

a iurc

helyet,

viz var

szeret

lid ma

kel a s

PERZSA UTCZAI KERESKEDŐK.

(Képekkel a 380. és 831. lapokon.)

A PERZSA nép szokásairól minap már két ízben meséltem nektek, elmondtam, hogyan vendégeskednek, hogyan ülnek egybe társaságokba, hogyan tánczolnak az utczán stb. Befejezésül most két perzsa alakot mutatok be, a minőket uton-utfélen láthatni, — persze csak ha Perzsiában járunk.

Ez a két derék ember utczai kereskedő; portékájuk nem valami drága és ritka holmi, de annál szükségesebb; az egyik tudniillik ételt árul az utczán, a másik meg — vizet. A perzsa városokban nincsenek korcsmák, vendéglők, mint nálunk s a szegényebb ember, ki valahol dolgozik s nincs ki főzjön neki, éhen maradna, ha ez az ételárus nem vándorolgatna végig az utczákon. Közönségesen juhust árul, mely bizony nem valami finom, de az éhséget mégis lecsillapítja. Néhány apró pénzért ad be-

lőle egy fa-vagy cseréptányérra s a vevő ujjaival belemarkol és úgy eszi; aztán visszaadja a tányért s az ember-séges ételkereskedő tovább vándorol.

Aki evett, az inni is akar s ezért nyomban ott terem a viz-árus is. Azt mondjátok talán, hogy mért keli a vizet is pénzen venniök, mért nem mennek valamely kuthoz inni? Csak azért, mert ott nagyon kevés a kut. Perzsia viz dolgában igen szerencsétlen ország; nagy homok sivatagok vonulnak végig az országon és még a nagyobb városokban is csak kevés kutban van iható viz. A messzebb lakók tehát kénytelenek fizetni, ha valaki hoz nekik vizet s vannak emberek, kik abból élnek, hogy vizes kancsókkal végig járnak az utczákon s egy-egy kis rézpénzért adnak egy ital vizet a szomjazóknak. A vizet pedig akármilyen rossz, csak tisztán szabad inni, bort nem szabad bele keverni, mert a mohamedán vallás tiltja a borivást.

A PUSZTAI VERÉB.

(Képpel a czimlapon.)

A furcsa állatkát, madárkát bemutattam már nektek, most ismét láthattok itt egy kicsinyke madarat, melynek olyan furcsa izlése van, hogy bizony nem sokan irigylik meg tőle. Ez a madárka a pusztai veréb. Alig valamivel nagyobb, mint a hogy itt le van rajzolva; háta és szárnya szürkés-sárga, torka fekete, farka tollait pedig vörös szegély ékíti.

A pusztai veréb Afrika végtelen homoksivatagain fészkel és — ez ám a furcsa, — gondosan kerüli az olyan helyet, ahol egy kis zöld pászit, fa és víz van; csak a száraz homokpusztán szeret tanyázni. E mellett nagyon szelíd madárkák s az arabok, kik tevékkel a sivatagon végig vándorolnak, na-

gyon szeretik e kedves kis madarakat, melyeken kívül e szomorú tájakon semmiféle élő lény sem látható. Nem is félnek az emberek közeledésétől, és csak ha már épen meg akarja őket fogni valaki, akkor röpülnek egy-két lépéssel odább s ismét barátságosan kacsintgatnak az emberre.

Fészküket homokból, apró kővecskékből rakják össze s ha épen egy-két száraz füvecskét találnak, azt is beleépítik. Eledelük persze nagyon sovány, mert bogárka, magocska ugyan kevés található a homok pusztán, melyet egészen izzóvá süt a forró nap. De azért a kis pusztai veréb mégis mindig jókedvű s dalával fölvidítja a vándor utast, ki a hőségűtől, szomjtól lankadtan ballag végig a végtelen síkságon.

A JÓ SZIV JUTALMA.

— Mese. —

OL volt, hol nem volt, egy nagy rengeteg erdőben volt egy kicsiny kunyhó s abban egy szegény, de becsületes favágó éldegélt feleségével és gyermekeivel. Nagyon szűken éltek, de mégis csak megéltek valahogy, míg a favágó egészséges volt és kora hajnaltól késő estig szorgalmasan dolgozott az erdőben. Hanem egyszer aztán nagy szomorúság köszöntött be a kis házba: a gyermekek apja beteg lett, nem mehetett munkára és így nem kereshette meg magának és családjának a mindennapi kenyeret sem. Messze bent laktak az erdőben és így még jó emberek segítségét sem kérhették egykönnyen s bizony sokszor egy darab száraz kenyér sem volt a háznál s a gyermekek kint az erdőben vad gyümölcsöt, gyökereket kerestek s ezzel csilapiták éhségüket.

Nagyon busult ezen a becsületes

favágó, de hiába törte a fejét, nem tudott semmiképen segíteni a bajon és a sok gond és buslakodás csak még betegébbé tette. Egy este, mikor megint egész nap éheztek volt a gyermekek, a beteg apa épen azon tanácskozott feleségével, hogy hát mégis segíteni kellene vala-

miképen, mikor hirtelen letoptant a szobába egy furcsa idegen öreg asszony és komoly arcczal jó estét kívánt.

Az idegen nem is várta, hogy kérdezzék kicsoda, mit akar? hanem mindjárt elmondá, hogy neki egy kis leányra volna szüksége s mert hallotta, hogy a szegény, beteg favágónak több gyermeke van, hát eljött és elviszi magával az egyik leánykát; és még nagy összeg pénzt is ad az öregeknek Eleinte a szü-

lők hallani sem akartak róla, de aztán mégis meggondolták, hogy eként szépen segítve volna nagy szegénységükön; tehát csak azt kérdezték az idegentől, kicsoda ő és mikor hozná vissza a gyermeket? Hanem erre az öreg asszony semmiképen sem akart fe-

PERZSA ÉTELÁRUS (Lásd a 379. l.)

lelni, a s kere küket idegen mondt

„C

három

Mási

a favá

szabbu

már a

hogy n

segítség

tudtak

gint cs

koztak

a bete

szólt f

„Má

mégis

fogadn

az id

szonym

latát,

viszi g

ket. M

ha ne

Itthon

és mi

jan eh

Amug

mentv

A

gyerm

kényte

nincs

rom n

ismét

odaadj

lelni, ami gyanút ébresztett a szülőkben s kereken kijelentették, hogy gyermeküket nem eresztik úgy a világba. Az idegen nem haragudott meg, csak azt mondta:

„Gondolják meg jobban a dolgot; három nap múlva visszajövök.“

Másnap reggel a favágó még rosszabbul volt s már azt hitték, hogy meghal. És segítséget mégsem tudtak sehol. Megint csak tanácskoztak a szülők s a beteg apa így szólt feleségéhez:

„Már hiába, mégis csak el kell fogadnunk annak az idegen asszonynak az ajánlatát, akárhová viszi gyermekünket. Mi haszna, ha nem adjuk? Itthon éhen hal, és mi mindnyájan éhen halunk. Amúgy pedig mentve leszünk.“

A jó anya, ki oly nagyon szerette gyermekeit, keservesen zokogott, de kénytelen volt belátni, hogy csakugyan nincs más menekülés. Mikor tehát három nap múlva az idegen öreg asszony ismét megjelent, az apa kijelenté, hogy odaadja egyik leányát.

„És melyiket?“ kérdé az idegen.

Erre nehéz volt válaszolni, erre a szegény szülők még nem is gondoltak. Három leányuk volt; de Mariska már segít anyjának a ház körül, őt semmi-kép sem adhatják. Boriska tiz éves, de neki a legkisebbik gyermekre, a kis Gyuriczára kell vigyázni, őt sem adhatják. A harmadik, Juliska, még csak hét éves, és oly kedves, gyöngéd, szelid gyermek, kedvence szüleinek, — tőle sem tudnának megválni és így akármelyikre gondoltak, egyikőtől sem akartak elszakadni. Az idegen asszony végre türelmetlenné lett, és sürgette, hogy határozzanak már, mert ő nem várhat sokáig. Végre tehát sorsot húztak; mindhárom leányka nevét fölirták kis papír da-

PERZSA VIZÁRUS. (Lásd a 379. l.)

rabra s betették egy kalapba; akinek nevét először kihuzzák, az megy az idegen asszonynyal. Kihúzták — és a sors a kis Juliskára esett!

Sűrű könyhullatás közt bucsuzott el Juliska szüleitől és testvéreitől, de az idegen asszony nem hagyott erre

sok időt; sürgette, hogy rögtön utaz-
zanak el, egy rakás pénzt dobott az
asztalra, aztán kézen fogta a kis leányt
és az ajtó előtt álló kocsira emelte.
Aztán maga is fölült és a kocsi vil-
lámgyorsan eltűnt messze a sűrű er-
dőben. (Vége köv.)

A BOLYGÓ ZSIDÓ.

(Képpel a 373. l.)

ALÁN hallottátok már említetteti a
„bolygó zsidót“ és bizonyosan
kiváncsiak voltatok, hogy ki az?
mi az?

A „bolygó zsidó“ egy ősrégi ke-
resztény rege, mely még Jézus kereszt-
refeszítése alkalmából támadt. Mikor
ugyanis Jézust elítélték és Üdvözítőnk
véres verítékét izzadva hurcolta hátán
a nehéz keresztet föl a hegyre, hol
megfeszítendő volt; utközben fáradtan
meg akart pihenni egy ház előtt és
kisérői, a bakók is megszánták és en-
gedtek volna pihenni. De a ház gazdája
mérgeesen rárivalt a kinszenvedőre és
kegyetlenül elűzte, hogy csak menjen
odább. Ezért az Ur átkot mondott reá,
hogy a lelketlen ember se találjon nyug-
tot soha, és éljen kinok között száza-
dokon és ezer éveken át mindaddig,
míg családjából csak egy sarj is él a
földön. És a rege szerint azóta folyvást
bolyong szerte a földön a szerencsétlen
ember, nincs nyugta sehol s örökön
örökké üldözik a lelki furdalás rémei.

Régibb időben az emberek ezt nem-
csak mint regét mesélték, hanem egé-
szben komolyan hitték mint igaz törté-
netet és sokan állították, hogy való-
sággal látták a bolygó zsidót. Most már
csak versekben, mesékben szerepel, mint
jelképe az olyan embernek, aki nem
tud sehol nyugalmat találni a földön.

A FARKAS ÉS A BÁRÁNY.

— Aesop meséje. —

(Képekkel a 376—377. l.)

GŐRGEDEZŐ pataknál egyszerre it-
tak a farkas és a bárány, még
pedig fent a farkas, alább a bá-
rányka. A gonosz farkasnak azon-
ban rögtön vágya támadt, hogy a bárányt
is megegye s ürügyet keresett, hogy meg-
támadhassa. Mérgeesen ráfordult tehát:

— Te megzavartad a vizet, nem
tudok inni!

— Hogy lehetne az? szólt a bá-
rányka szeliden, hiszen te ittál fent,
tőled folyt le a víz én hozzám.

— Te egy félévvel ezelőtt megsértet-
tél, jól emlékezem, szólt ismét a far-
kas, látva, hogy az előbbi ürügy nem
ér semmit.

— Az lehetetlen, felelt ismét a
bárányka, hiszen egy félév előtt még
nem is éltem; csak három hónapos
vagyok.

— No hát megsértett az anyád,
szólt a farkas és széttépte a bárány-
kát, — mert a gonosznak akármilyen
ürügy elegendő.

SZÓTALÁNY.

1. VAN „Jász“-is „Mező“ is
2. Tengerben leled
3. Mesebeli fácska
4. Csikos a bundája
5. S ezt ha keresed:
Dunaparton kicsi város,
Dunaföldvárral határos.

Az egészet, ha megfejted
Az öt szót egymás alá tedd
S ekkor balról lefelé,
Jobbról pedig fölfelé,
Szemed oly két névre akad
Melyek iránt magyar szívben
Forró lelkesedés fakad.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” 19. számában közölt figura-írás megfejtése:

„Mivel olyan ügyesek voltatok, hogy a minapi füres írást hiba nélkül megtudtátok fejteni, adok egy újabb föladvást. Hadd lássam, hogyan fogjátok a jelen figura sorokat olvasni. Elvárom tőletek, hogy egy sem fog kimaradni közületek. Hivetek Forgó Bácsi.”

Megfejtették: Czinege Sándor, Pap István, Rucz Magdolna, Dobri János, Molnár Magdolna, Czinege Károly, Szabó József, Janigós János, Rákai József, Gyurcsi Sándor, Csandel Mari, Kocsis Eszter, Dobri Ferencz, Tánczos Lőrincz, Dobos Julcsa, Fischer Etel, Sárközy Erzsi, Rechnitzer Paulina, Posta Jolán, Lackenbacher Berta, Siska Örszike, Pistika és Elek, Vladár Mariska, Kaufmann Samu és Kálmán, Alfay Zoltán, Adler Mór, Zekány László, Weisz Henrik, Sümeg Pali, Hadál Gusztáv, Lucz György, Blum Gábor, Tyll István, Brém János, Kammerer Miksa, Korsós Jolán és Elemér, Alléin Tirza és Józsi, Schlesinger Hermina, Emma és Kornélka, Baksai Irma, Csucs Anna, Pellady Berta, Szentpétery Ilonka, Kecskeméthy Pistika, Györfly nővérek, Reiszmann Gizella, Fodor Anna, Kaizler Mari és Róza, Zachariás Béla, Spitzer Sári, Gózon Lajos, Ehrenreiter Irma, Molnár Janka, ifj. Végh Mihály, Gyenis Sándor, Groszmann Regina, Tutsek Margit és Anna, Lederer Rudolf és Mór, Machlup Éva, Terka és Hermina, Püspöky Irma, Tóttósy Ilona, Mandello, Rosenfeld Teréz és Erzsébet, Breitner Irma, Eisert Gyula, Zaffiry Anna, Makra Ilonka és Rózsika, Nesztinger Ilona, Bucsinyi Erzsi, Sipőcz Frida, Papp Piroška, Mezriczky Lenke, Lówy Jenny, Buday Emma, Szentiványi Anna és Margit, Weisz Hermina, Rády Örszi és Irén, Steiner Ilka, Szilágyi János, Huszerl Miksa, Lackenbacher Rezső, Falvay Fanni, Riedl Ilon és Etel, Voith Anna és Irma, Lázár Pista, Kovács István, Gaszner Ilona, Gersztmann Róza, Szeberényi Izabella, Kohány Zoltán, Koburg Sarolta, Schönfeld Arthur, Ambro Emma és Nándor, Reininger Regina, Miletz Jenő, Kintzig Dániel és Anna, Kazimir Ilona, Svastics Ella, Kohn Sándor, Vincze Karolin és Gizella, Pöschl Károly, Kohn Eszti és Berta, Zsigmond László, Weisz Albert, Grünhut Berta, Koos Mari, Kohn Juli, Weiszbrunn Lina, Bogdán Andor és Blanka, Rosenfeld Jenő, Bacskák Sarolta, Gencsy Jenő és Leontin, Nagy Vilma, Vollák Izabella, Janka és Adél, Polgár Pista, Korbuly Mariska, Császár Andorka, Weiszberger Karolina, Virág Béla, Ugron Zoltán, Steindl Ilon, Levkovics Róza, Lőrík Emma, Komáromy Sándor, Bleuer Samu, Dó-

mótör Lajos, Cséki Jenő, Unatyinczky Nina, Grünczvaig Dávid és Lipót, Frommer Gyula, Netti, Regina és Jónás, Fekecs Ilona, Jankovich Gyula, Kűszner Albert és Zsiga, Fürszt Lenke, Bokros Elemér és Gizella, Svaiczter Alexandrin, Diamant Oszkár, Dávid Vilma, Halmi Sándor, Antalfy Ilon és Iván, Kubek Gábor, Kajaba Tihamér, Hartl Mariska, Ehrmann Elvira, Thomann Ilona, Hoffmann Zsiga, Muki és Szidonia, Lázár Etelka, Reviczky Teréz, Soltész Mariska, Nagy András, Bágyi József, Farkas István, Bodor József, Kesik Béla, Simon Ilka, Rapcsák Irma és Jóska, Schlesinger Henrik, Házlinger Gizella, Beöthy Pál, Grósz Hermina, Bucsányi Gizella, Ivady Ilona, ifj. Grosz Hermina, Lázár József, Berta Ilka és Róza, Tripolszky Erzsike, Singola Róza, Schusnek Oszkár, Stern Benus, Schwimmer Jenő, Király Etelka, Konkoly Vilma, Weinstungl Miksa, Lipovszky Sándor, Lovich Aranka, Okolicsányi Ferencz, Szathmáry Irén és Janka, Abrahám Anna, Bakay Etelka, Lengyel Malvin, Toronyi Anna, Winkler Miksa, Mentler Vincze, Fráter Emelka, Brezina Katalina és Julianna, Schwarcz Róza és Eszti, Kálos Kálmán, Klein Lajos, Krausz Samu, Schiffer Miksa, Takács Etel, Pécz Irén, Máj Ilka, Berta és Eszti, Steiner Samu és Ignác, Gnaschinszky Károly, Katona Linda, Gaál Margit, Kovács Juliska, Neubauer Hermina, Bakonyi Aranka, Ehrlich Róza, Lovassy Róza, Tóth Jenő, Kármán Aladár és Mariska, Novák Etelka, Kiripolszky István, Ivady Iolán, Moravetz Ilonka és Árpád, Boda Klotild, Wasmer Hajnalka, Zsigárdy Flóra, Adler Ilona, Klösy Károly, Horváth Misi.

*

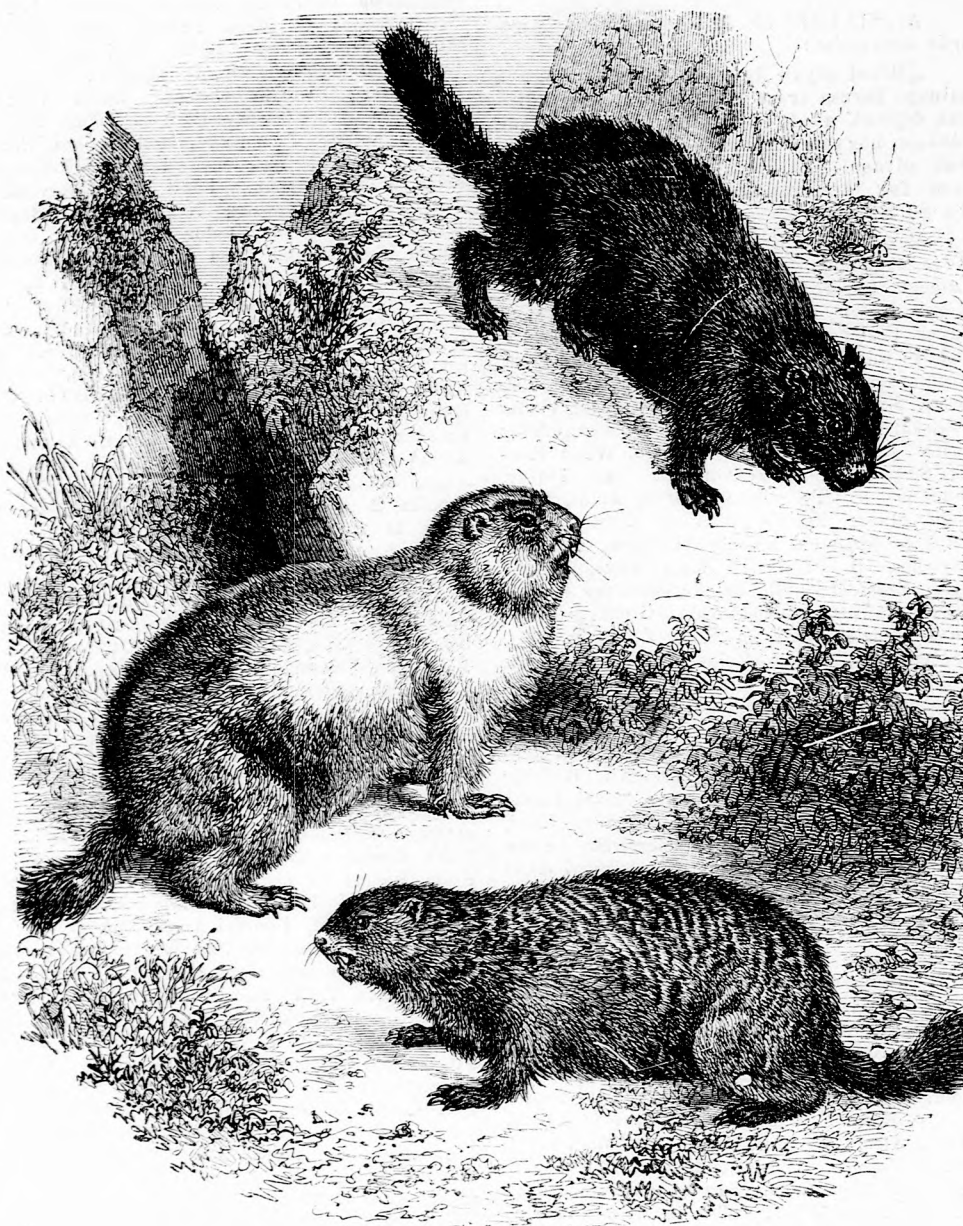
A „KIS LAP” 18-ik számában közölt talány megfejtését utólag beküldték még: Thomann Ilona, Kovács Juliska, May Berta és Ilka, Sipőcz Frida, Kajaba Tihamér, Kiripolszky I., Breitner Irma, Lengyel Malvin, Adler Ilona, Csatáry Zsuzsanna és Árpád, Toronyi Anna, Sárközy Erzsi, Grosz Regina, Kohárits Ilka, Weinstingel Miksa, Komáromy Sándor, Moravetz Árpád és Ilka, Polgár Pista, Tóth Jenő, Reininger Regina, Házlinger Gizella, Jankovich Gyula.

A „KIS LAP” 17-ik számában közölt talányo: megfejtését utólag beküldték még: Splényi Ernészt és Sándor, Groszmann Regina, Lengyel Malvin, Breitner Irma, Jankovich Gyula.

A „KIS LAP” 14-ik számában közölt talány megfejtését utólag beküldték még: Frommer Gyula, Kiripolszky I., Grünczvaig Dávid és Lipót, Lengyel Malvin.

A „KIS LAP” 12-ik számában közölt talány megfejtését utólag megfejtették még: Kiripolszky I., Okolicsányi László.

(Folytatása a jövő számban.)

ÁLMOS ÁLLATOK. (Mormoták.) (Lásd a 375. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Művelődési és Könyvtári Intézetében Budapestben. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.